

Dies i dies | 20 | Actualitzat el 10/07/2012 a les 07:00

Pop-folk costumista

Un dels millors discos de pop-folk costumista que he escoltat darrerament és el de **Lady Gipsy**: *Homenaje a Dolores Vargas* (autoeditat, 2012).

És pop perquè no cal escoltar-lo més de dues o tres vegades perquè les tornades se t'instal·lin al cap i ja no en marxin en dos o tres dies, i perquè sona la mar de funky, suposo que gràcies a la feina del talentós **Jack Tarradellas**.

És folk perquè és un disc que s'inscriu enmig d'una tradició, la rumba catalana, que és una tradició dels gitanos catalans i de tothom qui s'hi vulgui atansar. **Lady Gipsy** ha debutat discogràficament emmirallant-se en **La Terremoto** de la mateixa manera que **Bob Dylan** va emmirallar-se en el seu primer àlbum en el trobador de carreteres i pols **Woody Guthrie**. Així, amb mestres i amb deixebles, és com va creixent la música folk. Conduint ràpid però mirant pel retrovisor.

I és costumista perquè parla dels macarrons -com **Jaume Arnella**!-, d'una dona farta que el seu marit visqui pel futbol, del desagradable despertador que ens fa posar en marxa al matí. En fi, que jo, a pesar que duc aquest jersei de coll alt en ple mes de juliol, trobo molt més real i entranyable aquest costumisme que no pas aquell altre de la cua del cine Verdi, per entendre'ns.

Però alerta, que no tot és costumisme, també hi ha fantasia, una espècie de 'Mil i una nits' ambientada al Park Güell:

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=BemQTvt-Y6Q>